

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278254048/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

en brun og støvet Paryk, med store Metalbriller og Knæbenklæder. Han fik snart Øje på Eberhards Lærlyst og Flid, men var dog streng og fæmelt mod ham som mod de andre Børn.

Med dem legede Eberhard ret af Hjærtens Lyst i Fri-kvartererne og vinkede langt efter dem, når de efter Skoletid spredte sig hver til sin Kant og i deres små, brogede Dragter forsvandt, én efter én, i Skovene.

Ingen skulde ad Niederwasser til som han, ti Menig-hederne dér var som sagt alle katolske. Og han løb alt, hvad han kunde, for han længtes efter sin Fader og Moder og den lille Christine og den lave, enebarstrøede Stue med den trebenede Ovn, det skurede Bord af Fyrre-planker og de hvide Træskeers Række på Væggene, med Moders Væv og „der Herrgottswinkel,“ det lille Alter med Krucifix, de trods deres Protestantisme ligesom deres Naboer havde i Hjørnet af Stuen, og for hvis friske Blomster han og lille Christine måtte sørge fra de våde Skovenge her inde i den lille Sidedal, hvor kun deres Hus lå, og hvor de derfor var Eneherrer.

Der stod et Kirsebærtræ for deres Dør, og en lille Lund af gamle Valnøddetræer, hvori Børnenes Gyng hang. Der rislede en Bæk forbi Dørtærsklen. Den kom højt oppe fra Skovene og bragte Bud fra Fader — ja under-tiden lagde han virkelig hvide Fyrresplinter i den, og den bragte dem, tro og travl, ned til Eberhard og lille Christine. Små Væld brød op af Græsset, rustbrune og klukkende, som bristende Jærnhatte. Røgen fra Moders Nadvargryde steg op af Skorstenen mellem Husløgene og sejlede hvid under de sorte Fyrreskove. Aveklokken ringede inde fra Hornberg og svarede fjært og nært fra Niederwasser Kirke og Gårdenes Kapeller. Og mens Solen blev rødere over det mossede Stråtag, korsede Eberhard og Christine sig andægtigt.

Eberhard lukkede Øjnene og drømte om de Lørdag-aftner, han med Faderen dukkede frem af Skovene svim-melt højt oppe, ud på „der Feierabendfelsen,“ og med Huen i Hånden og Arbejdsredskaberne for Fedderne lyttede til de utallige, skjulte Kirker, der nu dybt der-nede i de sorte Skovkløfter ringede Helligdagen ind. Og han smilte med Tårer i Øjnene og lovede lille Chri-

stine, så snart hun bare kunde kravle Vejen, at lede hende op til fra Festaftnens høje Klippe at høre alle Schwarzwalds Klokker ringe Hverdagens Sol i Bjerge.

Eberhard var stor og grov i Lemmerne ligesom Faderen, men Christine var lille og fin, rød og hvid som Moderen nok en Gang havde været, da hun var ung. Og Eberhard elskede hende. Hun kransede de røde Rønebær om den hvide Hals, satte Skærmblosterne, der stod som en Tåge over Engen, i sit Hår og spejlede sig i Bækken. Fader syntes ikke ret om det og rystede tit strengt på sit grå Hoved, men Eberhard sprang efter Blomster til hende og bragte hende de største og saftigste Brombær i et æbleduftende Valnøddeblad eller hentedede Nødder ned til hende fra Egerternes Reder.

Men en Dag kom Hr. Pastor Tobias Beutel ind ad Døren med sin Stok i Hånden og blev hilst med megen Ærbødighed af dem alle. Han satte sig på Bænken ved „der Herrgottswinkel,“ som han rynkede let på Næsen ad, så sig om, rømmede sig og drog ned i Vesten.

Og hvad han vilde, var da det, at de skulde lade Eberhard studere. Han vilde læse Latin og Græsk og Hebraisk med ham, som han stadig havde holdt vedlige ved sin flittige Gransken i de hellige Skrifter på Grundsproget — og siden . . . Gud vilde hjælpe, han havde vel ikke uden Hensigt nedlagt så store Evner i Eberhard. De fik se. Han vidste, at de havde Slægtninge i Halle an der Saale, i Værtshuset „Zum guten Geist“ — kan hende Eberhard kunde bo der for en ringe Betaling, han nok kunde fortjene som Præceptor for godt Folks Børn i Halle, hvor der foruden Saltværksejerne i Giebichenstein fandtes mange rige Købmænd.

Theobald sad længe tavs, med de store Hænder på Knæene og grundede. Theodore gik til og fra med Risene til Ovnen og sagde intet. Lille Christine tittede nyfient fra den ene til den anden, og Gøgen i Uret sprang frem og kikkede. Men Eberhard vovede ikke at løfte sine Øjne, sådan rystede han på sin Bænk.

Til hvad var dog egentlig det, Hr. Tobias Beutel dér sad og talte om! Halle an der Saale, lå den ikke hundrede Mile borte? og — Student, Lærer, Præst? ak, Kul-